

Skatteministeriet

9. april 2015
J.nr. 15-1008542

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 552 af 19. marts 2015 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Dennis Flydtkjær (DF).

Benny Engelbrecht

/ Camilla Christensen

Spørgsmål

Ministerens kommentar udbedes til den af borgeren rejste problemstilling i den interne henvendelse af 2. marts 2015 fra H.P., jf. SAU alm. del - bilag 127.

Svar

Henvendelsen til skatteministeren af 2. marts 2015, der henvises til i spørgsmålet, vedrører adgangen til rentefradrag efter en skilsmisse, når den ene fraskilte ægtefælle bliver boende i den fælles bolig. Borgeren foreslår, at reglerne om rentefradrag ændres, så fradraget tilfalder den, der betaler renteudgifterne på lånet. Hvis den ene part betaler alle de løbende ydelser på lånet, skal vedkommende således have adgang til fradrag for alle renteudgifterne.

Reglerne om rentefradrag bygger på det princip, at fradraget tilfalder den person, som renteudgiften retligt påhviler. Når der eksempelvis er to ejere, følger rentefradraget ejer- og hæftelsesforholdene. Hvis de tidligere ægtefæller hver ejer halvdelen af boligen, og hver hæfter for halvdelen af lånet i boligen, vil de også hver have retten til rentefradrag for halvdelen af renteudgifterne på lånet.

Situationen og reglerne svarer til, hvad der gælder i andre situationer, hvor en person (f.eks. en kautionist) hæfter for en anden persons gæld. Hvis de to ejere optager hvert sit lån i stedet for at optage ét fælles boliglån, vil de også hver have retten til rentefradrag for halvdelen af de samlede renteudgifter, selvom de kautionerer for den andens lån.

I tilfælde hvor en långiver ikke ønsker at medvirke til, at den ene af de tidligere ægtefæller overtager hele boligen og lånene deri, vil begge de tidligere ægtefæller stadig være retligt forpligtet til at betale hver deres andel af renteudgifterne. Begge låntagere vil således – i mangel af en aftale mellem dem – skulle bære hver sin del af renteudgifterne, og rentefradraget skal derfor også fordeles mellem dem.

Hvis den ene part alligevel betaler alle renteudgifterne, er det op til denne part at kræve betaling hos den anden part for den del af det betalte beløb, der påhviler denne part i det indbyrdes forhold. Viser det sig, at det ikke er muligt at opnå betaling fra den anden part henset til dennes økonomiske forhold, vil dette tab være fradragsberettiget, når tabet er konstateret og kan gøres endeligt op.

En ændring af reglerne for rentefradrag som foreslået ville betyde, at adgangen til fradrag ikke længere ville tilfalde den, der er retligt forpligtet til at betale. Der vil endvidere i dag, som beskrevet ovenfor, i sidste ende være adgang til fradrag for den part, der har betalt alle renteudgifterne – forudsat at det ikke efterfølgende er muligt at opnå dækning herfor hos den anden part. Jeg mener derfor ikke, at der er grundlag for at ændre reglerne på området.